

[Udenrigsministeren]

ene er afhængigt af det andet. Hvis vi ikke får et stærkere EF-samarbejde, får vi heller ikke det mere åbne Europa, vi ønsker os, og derfor skal udviklingen foregå parallelt; samtidig med at vi styrker EF-landenes samarbejde, skal vi også lukke EF op for nye medlemmer. De ting hænger sammen.

(Kort bemærkning).

Gade (SF):

Det er jo helt rimeligt, at vi får denne diskussion, for det er en grundlæggende uenighed i analysen, der ligger her.

Når udenrigsministeren siger, at man skal have et stærkt og effektivt EF både økonomisk og politisk, så er det jo ikke en formulering, jeg behøver at være imod. Det, jeg er imod, er, at EF udvikler sig til en økonomisk-monetær union med én valuta – det er i realiteten en føderal konstruktion, der ligger i den økonomisk-monetære union – det er da ikke, at EF bliver stærkt og effektivt.

Jeg er ikke fortalende for, at EF skal forblive, som det er. Det kan der være andre der argumenterer for. Jeg mener, at EF skal ændres, og derfor er SF's dagsordensforslag i dag jo også indrettet på, at de lande, som banker på EF's dør, skal have medindflydelse på, hvordan EF skal laves om.

En af de vigtige ting for mig ville være, om EF i en ny paragraf simpelt hen gav disse lande, der beder om associeringsaftaler eller medlemskab, klare politiske rettigheder, sådan at de bliver inviteret med til møder i Ministerrådet allerede nu og får observatørstatus i EF-Parlamentet allerede ved den traktatændring, vi nu laver. Det er jo nu, det sner. Det er nu, EF-traktaten for de næste fem år bliver lavet, og derfor handler det for os om at få den diskussion om åbenhed ind i, hvordan traktaten laves. Det handler ikke om effektiv og ikkeeffektiv.

Ivar Nørgaard (S):

Det er og har været målsætningen for socialdemokratisk EF-politik, at vi skulle medvirke til et åbent Europa, og siden sidste markedsdebat er udviklingen gået hurtigt i den rigtige retning.

Vi har lykkeligvis fået en aftale mellem EFTA og EF. Jeg er ikke helt enig i udenrigsministerens analyse af, at det udelukkende er på

grund af den enorme dynamik i EF, at EFTA-landene nu har måttet lave den aftale. Det skyldes selvfølgelig også, at de ville være blevet lukket ude af det indre marked, hvis de ikke lavede den aftale, og det har de selvfølgelig ikke kunnet klare.

Men jeg tror, det er en fordel for dem, at de nu sammen har fået en aftale om, hvordan de gensidigt skal åbne deres markeder for EF-landenes produkter, og hvordan EF skal åbne sit marked for EFTA-landenes produkter, herunder hvilke fælles standarder de skal leve op til, fælles regulativer osv.

Det er en lykkelig udvikling; det er også lykkeligt, at Sverige og Østrig har søgt om medlemskab, og man må forvente, at Finland snart vil gøre det samme. Det betyder, at EF bliver åbnet for en række af EFTA-landene.

Det er også lykkeligt, at man snart kan afslutte associeringsaftaler med Tjekkoslovakiet, Ungarn og Polen. De ønsker naturligvis selv at få disse associeringsaftaler, og de har udtrykkeligt sagt, at de ønsker, at det skal ende med, at de bliver medlemmer.

Men jeg vil gerne påpege, at sandheden ligger et sted imellem, hvad hr. Gade har analyseret, og hvad udenrigsministeren har fremlagt som sin analyse. Det er da klart, at ud over den omstændighed, at disse lande er meget fattigere end EF og derfor har svært ved at klare sig, også fordi deres produktivitet er dårligere, så har de en række landbrugsprodukter, som EF har svært ved at lukke ind og svært ved at sætte todsatser ned for. EF skal bruge hele fem år til at nedsætte todsatserne med 20 pct. om året, og det er klart, at de gerne så, at EF nedsatte dem meget hurtigere for disse landbrugsvarer, for så ville man få større tilførsler af ressourcer til disse tre lande.

Der er så sket det gode, at man nu har været lidt mere liberal fra EF's side, end man startede med under forhandlingerne, for man overfører en del af de produkter, som disse øst- og centraleuropæiske lande kan lave godt og billigt, man åbner for, at de fødevarer, de producerer, kan leveres til Sovjetunionen, betalt af EF-landene. Det er en god trekanthandel, som kan stimulere udviklingen i Østeuropa.

Spørgsmålet, om de unionsforhandlinger, der nu er i gang, fremmer eller hæmmer muligheden for et åbent Europa, kan man efter min opfattelse ikke besvare endeligt, for det beror